

Tamás, a versengő könyve

A titkos szavak, melyeket a Megváltó mondott Judás Tamásnak, melyeket én, igen én, Mátyás írtam le, miközben sétáltam, és hallgattam, miként beszélnek egymáshoz.

A Megváltó így szólt: „Fivérem, Tamás, amíg lesz időd a világban, hallgass engem, és én kinyilvánítom neked azokat a dolgokat, melyeken magadban töprengesz.”

„Nos, mivel ikertestvéremnek mondanak és igaz társnak, vizsgálj meg önmagad és ismerd meg, ki vagy valójában, azt, ahogyan élsz, és azt, hogyan válsz valakivé. Mivel a fivéremnek hívnak, nem helyes, hogy tudatlan vagy önmagaddal szemben. És tudom, érted, hiszen már megértetted, hogy én vagyok az igaz tudás. Így hát amíg a társaságomban vagy, habár értetlen vagy, már (igazából) eljutottál a megismeréshez, ezért így hívnak: 'az, aki ismeri önmagát'. Aki pedig nem ismeri önmagát, nem tud semmit, aki viszont ismeri önmagát egyúttal elért valamennyit a mindenek mélységének tudásából. Így hát, te, fivérem Tamás, megláttad ami az ember számára rejtve van, amivel szemben tudatlanul botorkálnak.”

Most Tamás szólt az Úrhoz: „Ezért most arra kérek, válaszolj a kérdéseimre, mielőtt mennybe mész, és amikor majd hallok téled a rejtett dolgokról, azután tudok beszélni rólok. És nyilvánvaló számomra, hogy az igazságot igen nehéz megmutatni az emberek számára.”

A Megváltó így válaszolt, mondván: „Ha azok a dolgok, melyek láthatóak, elrejtőznek előled, akkor miként hallhatsz azokról a dolgokról, melyek láthatatlanok? Ha az igaztettek, melyek láthatók a világban, nehezen jeleníthetők meg számodra, vajon hogyan, miféle módon jeleníthetők meg azok, melyek elképzelhetetlen magasságokban történnek, és a közel állnak a tökéletes isteni hatalomhoz (pleroma) és nem láthatóak? És hogyan nevezhetnek majd téged 'munkálkodónak'? ebből a szempontból inkább csak gyakornok vagy, és nem kaptad még meg a tökéletesség magasságát.”

Most Tamás válaszolt és ezt mondta a Megváltónak: „Beszélj ezekről a dolgokról, melyek szavaid szerint nem láthatóak, rejtve vannak előttünk.”

A Megváltó így szólt: „Minden test [...] a vadállatokat nemzették [...] nyilvánvalóan hasonló [...] ehhez is, azok, akik fent vannak [...] dolgok, melyek láthatók, ám ők láthatók a saját gyökereik révén, és ez az ő gyümölcük, mely táplálja őket. Ezek a látható testek azonban kínzó teremtmények révén maradnak életben, hasonlóak e teremtmények azokhoz, mint a változások, amiket a testekben létrehoznak. Nos, ezek a változások megromlanak és megsemmisülnek, és az életnek semmi reménye, hogy belőlük fakadjon, mivel a test bestiális. Mivel a vadállatok teste megsemmisül, ezek az alakzatok is megsemmisülnek. Nem származnak tehát le utódai a vadállatoknak egyesülés által? Ha leszárnaznának egyesülés által, akkor miként különbözhetnének bármiben is a vadállatoktól? Ezért tehát csecsemők vagytok mindaddig, amíg tökéletesség nem váltok.”

És Tamás válaszolt: „Ezért azt mondom neked, Uram, hogy azok, akik a láthatatlan dolgokról beszélnek, azok számára oly nehézségekbe ütközik magyarázatot adni, mint ha valaki éjjel kívánja nyíllal eltalálni a célpontot. Ezért, hogy bizonyosak legyenek a dolgukban, mindenfelé kilövöldözik nyíllaikat – amíg el nem találják a célt -, az azonban nem látható. Amikor azonban kivilágosodik, és elrejtőzik a sötétség, akkor fog láthatóvá válni munkájuk eredménye. És te, a mi fényünk, megvilágosítsd őt, Uram.”

Jézus azt mondta: „A fény a fényben létezik.”

Tamás szólalt meg, mondván: „Uram, az ember érdekében ragyogó látható fény miért kel és miért nyugszik?”

A Megváltó azt mondta: „Óh, áldott Tamás, természetesen az embereket beragyogó látható fény – nem azért van, hogy te megmaradj egy állapotban, hanem azért, hogy előre juss -, és akármikor csak a kiválasztottak megtagadják a bestialitást, akkor a fény felemeli őket lényegük által, és örömmel fogadják lényegüket, mert jó szolgaként viselkedtek.”

Ezután a Megváltó folytatta és azt mondta: „Óh, a fény kikutathatatlan szeretete! Óh, keserősége a fénynek, mely jelzőtűz a férfiak testében, és az ő kedvesükében, fellobbantva őket nappal és éjjel, és égeti a férfiak tagjait és részegíti tudatukat és lelkiüket, teljesen megzavarva őket [...] férfiakban és nőkben [...] éjjel és mozgatva őket [...] titokban és láthatóan. A férfiak mozgásáért [...] a nőknél és a nők a férfiakon. Ezért ezt mondják: 'Mindenki, aki az igazságot keresi az igaz bölcsességből, szárnyakat készít önmaga számára, hogy repülhessen, megszabadulhasson a bujaságtól, mely elfonnyasztja a férfiak szellemét.' És szárnyakat készít ő

magának, hogy minden láthatatlan lelket elrepítsen.”

És Tamás válaszolt, mondván: „Uram, pontosan ez az, amiről kérdeztelek, mióta megértettem, hogy te vagy az, aki fontos nekünk; ahogy mondtad.”

A Megváltó ismét válaszolt, mondván: „Ezért fontos számunkra, hogy beszéljünk veled, hiszen a tantétel tökéletes. Nos, ha vágyakozol a tökéletességre, akkor meg kell vizsgálnod ezeket a dolgokat, ha nem, a te neved 'tudatlan', mivel lehetetlenség, hogy egy intelligens ember együtt lakjon egy örülttel, mivel az intelligens ember tökéletes minden bölcsességben. Az örült számára azonban a jó és a rossz azonos – valójában a bölcs ember az igaz tudásból táplálkozik és (Zsoltárok 1:3) 'olyan lesz mint a fa, növekszik a kanyargó patak révén' – látja, hogy némelyek, akiknek habár szárnyuk van, a látható dolgokkal vannak elfoglalva, dolgokkal, melyek messze vannak az igazságtól. Mivel ez vezeti őket, a tűz, az igazság illúzióját adja nekik, és rájuk ragyog, romlandó szépséggel, és ez bebörtönzi őket sötét édességbe és megragadja őket illatos elégedettséggel. És elvakítja őket a kielégíthetetlen kéjvágy és megégeti a lelküket és olyanokká válnak, mintha cölöpöt vertek volna a szívükbe, amit soha nem képesek eltávolítani. És mint egy falat a szájban, saját vágyaik szerint vezeti őket. És ez lebélyézza őket a láncával és megköti őket az indáival, a látható dolgok buja keserűségének kötelékével mely romlást hoz és változás és eltérést. Lökésszerűen. Mindig is a mélység vonzza őket; mivelhogy halottak, hasonulnak a romolhatatlan birodalom összes vadállatához.”

Tamás válaszolt és azt mondta: „Ez nyilvánvaló és meg lett mondva, 'Sokan vannak [...] azok, akik nem ismerik [...] a lelket'”.

És a Megváltó felelt, mondván: „Boldog a bölcs ember, aki kutatja az igazságot, és amikor megtalálja, megpihen vele örökké és nem fél azoktól, akik össze akarják őt zavarni.”

Tamás válaszolt és azt mondta: „Előnyös ez számunkra, Uram, magunkban megpihenni?”

A Megváltó azt mondta: „Igen, ez hasznos. És jót tesz nektek, az ember számára látható dolgok ugyanis szertefoszlanak – mivel a testük hordozója szertefoszlik, és amíg nem tűnik el teljesen, addig a látható dolgok közé tartozik, azon dolgok közé, melyek láthatók. És akkor a tűz, melyet látnak, fájdalmat okoz számukra, a szerelem révén, a hűség miatt, amit korábban birtokoltak. Aztán újra összegyűjtik őket a látható dolgok között. továbbá, akik birtokolják a nem látható dolgok látásának képességét, az első szerelem nélkül, elpusztulnak ehhez az élethez tartozván, és a perzselő tűzben. Csak egy kicsit tovább, s mivel ami látható az szertefoszlik, azután az alaktalan árnyék kiterjed, és a sírok mélyén örökké laknak ők, a test feletti fájdalomban és a lélek romlottságában.”

Tamás válaszolt, ezt mondván: „Mit kell mondanunk ezeknek a szemébe? Mit mondjunk a vak embernek? Milyen alapvető dolgokat hangsúlyozunk ezeknek a nyomorúságos halandóknak, akik azt mondják: 'Jót cselekedni jöttünk és nem átkot', és azt állítják: 'Ha nem a hús által nemzöttünk volna, akkor nem ismernénk a bűnt?'”

A Megváltó így szólt: „Igaz van azoknak, akik nem úgy tekintenek rájuk, mint emberekre, hanem mint vadállatokra, mivel csak a vadállatok pusztítják el egyik a másikat, az ember is ebből a fajtából elpusztítja egyik a másikat. Ellenkezőleg, meg vannak fosztva a királyságtól, mivel a tűz édességét szeretik, a halál szolgálja és a korrupciós tevékenységekért vannak oda. Kitélik atyjuk bujaságát. Le lesznek vetve a mélységekbe és a gonosz természetük miatt kínzási tortúrákon mennek át. Meg lesznek korbácsolva, ami visszavonulásra készíti őket, olyan helyre, amit nem ismernek, elveszítik végtagjaikat, nem éppen kellemes módon, hanem kétségbeesések közepette. Aztán újra egyesülnek [...] örültség és elmezavar [...]. Követik elmezavarukat anélkül, hogy tisztában lennének örült állapotuknak, azt gondolván, hogy ők bölcssek. Ők [...] a testük [...]. Tudatukat saját önzésük irányítja, gondolataikat elfoglalják a gaztetteik. A tűz lesz az, ami megégeti őket.”

És Tamás válaszolt és azt mondta: „Uram, mit vetsz le rájuk, mit tegyenek? Mivel én vagyok a legnyugtalanabb miattuk, sokan vannak, akik harcolnak ellenük.”

A Megváltó válaszolt és azt mondta: „Mi a te álláspontod?”

Júdás – akit Tamásnak hívott -, mondta: „Te vagy az Uram, akihez illik a beszéd, és én, akihez a hallgatás.”

A megváltó így válaszolt: „Figyelj arra, amit mondani fogok neked és higgy az igazságban. A vetés és a magvetők elpusztulnak a tűzben – tűzben és vízben – és elrejtetnek a sötétség sírjaiban. És aztán hosszú idő múlva előjönnek majd a gonosz fák gyümölcsivel, megbüntetve, elpusztítva a vadállatok szájában, és az emberek, az esők és szelek és levegő és a fény mely fent ragyog – felbujtásával.

Tamás így válaszolt: „Természetesen meggyőztél bennünket Uram. Megértettük szívünkben, és nyilvánvaló, hogy mindez így van, a szavaid pedig megfelelőek. A szavak azonban, melyeket mondtál nekünk, nevetségesek és megvetendők a világ számára, mert tévedésben élnek. Hogyan prédikáljunk hát nekik, ha egyszer nem becsülnek meg mindet a világban?”

A Megváltó válaszolt, ezt mondván: „Bizony mondom neked, mindaz, aki meghallgatja szavad és gúnyolódó vigyorra húzza arcát és önelégült mosolyt ölt magára ezen dolgok hallatán, bizony mondom neked, átadatik az irányítónak, aki királyságának minden hatalmasságát irányítja és odafordul hozzá és kiveti őt a mennyből le a mélységekbe, és bebörtönzi őt egy kis sötét helyre. Továbbá, nem térhet ki, el sem mozdulhat Tartarosz mélységéből, Hadesz rendíthetetlen keserűségéből [...] nekik ehhez [...] nem fogják elfelejteni [...] követnek téged. Átadják majd [...] Tartarouchos angyalának [...] tűz üldözi őket [...] tüzes ostor, mely sziporkákat szór mindazok arcába, akik üldözöttek. Ha nyugatra menekül, tüzet talál. Ha délre fordul, ott is ugyanazt találja. Ha északra fordul, a tűz miatti emésztő félelemmel ismét találkozik. Nem talál utat keletre sem, hogy arra meneküljön és megmeneküljön, nem találhatja meg egyetlen nap sem, amíg a testében van, így hát csak az ítélet napján találhatja meg.”

Aztán a Megváltó folytatta, mondván: „Jaj nektek, istentelenek, nincs reménység számotokra, senki sem tudja, mi fog történni!”

„Jaj nektek, akik a testben reménykedtek, abban a börtönben, amely elpusztul! Meddig lesztek még hanyagok? És meddig gondoljátok még azt, hogy a megsemmisíthetetlen megsemmisül? A ti reményetek a világ felett áll, és a ti lstenetek az élet! Megrontottátok a lelketeket!”

„Jaj nektek, akik a tűzben vagytok, mely éget titeket, mivel kielégíthetetlen!”

„Jaj nektek, a fejetekben forgó kerekek miatt!”

„Jaj nektek, akiket magával ragadott a benne élő tűz, mivel az elpusztítja a testét teljesen, és titokban kiolvasztja lelketeket, és felkészít benneteket társaságára!”

„Jaj nektek, fogságban lévők, mivel be vagytok zárva a barlangokba! Nevettek! Örült nevetéssel örvendeztek! Nem fogjátok fel sem kárhozatotokat, nem gondolkoztok el saját helyzeteteken sem, és azt sem értitek, hogy a sötétség és a halál világában éltek! Ellenkezőleg, megrészegít benneteket a tűz és tele vagytok keserűséggel. Tudatotok megháborodott a bennetek égő tűz miatt, és édesnek találjátok a mérget és az ellenségeitek elsöprését! És a sötétség felemelkedik rátok, mint a fény, felforgatjátok a szabadságokat szolgálóssággá! Megsötétítettétek szíveteket és lemondatok gondolataitokról ostobaságokra és kitöltöttétek gondolataitokat a bennetek lévő tűz füstjére! És a fényetek elrejtettétek a [...] felhőjébe és a magatokon viselt ruhát, ti [...]. És elhitették veletek, hogy a remény nem is létezik. És kinek hisztek? Nem tudjátok, hogy mindannyian azok között laktok, akik [...] ti, és habár ti [...] megkereszteltétek lelketeket a sötétség lelkeivel! A saját rigolyátokat követitek!

„Jaj nektek, akik hibáitokban éltek, elővigyázatlanul azt hívné, hogy a Nap mely ítélkezik és mindenkire leküldi fényét, minden dolgot átölel, azért, hogy szolgává tegye az ellenfeleket. Nem veszitek észre a Holdat, miként süt le éjjel és nappal, leragyogva a mészárosaitok testére!”

„Jaj nektek, akik szeretitek az intim viszonyt nőekkel és szennyezett testi kapcsolatot alakítottok ki velük! Jaj nektek, akiket magával ragadott a test ereje, mert miatta fogtok kínlódni! Jaj nektek, akik a gonosz démonok hatalmába kerültek! Jaj nektek, akik elcsábítják tagjaikat tűz által! Ki az aki közületek frissítő harmatot tud hozni a tűz kioltására és testetek megégésének megakadályozására? Ki az aki közületek rá tudná venni a Napot, hogy rá süssön és eloszlassa a bennetek lakó sötétséget és elrejtse a sötétséget és a szennyezett vizet?”

„A Nap és a Hold kellemes illatot fog kibocsátani számotokra, miként a levegő is és a szellem és a föld és a víz. Ha a Nap nem sütné ezekre a testekre, kifakulnának és elpusztulnának, miként a gyom vagy a fű. Ha a Nap süt rájuk, túlsúlyba kerülnek és megfojtják a szőlőtőkét; ám ha a szőlőtőkék kerülnek túlsúlyba és árnyékot vetnek a gyomokra és mindenféle egyéb bokorra, mindenfelé, ahol csak nőnek, és elterjednek és virágzásnak indulnak, egymaguk öröklék a földet, melyen növekszenek, és mindenhova, ahová csak árnyékot vetnek, uralni fogják azt. És amikor felnövekednek, az egész földet uralni fogják, és bőkezűek lesznek mesterükhöz, és még inkább elégedettséggel tölti el, mivel sokat szenvedett volna azért nagy fájdalommal, hogy a gyomokat gyökerestől tépje ki. A szőlőtőkék azonban maguk is eltávolították őket, és elfojtották őket, a gyomok pedig kipusztultak és olyanná váltak, mint a talaj.”

Aztán Jézus folytatta, és ezt mondta nekik: „Jaj nektek, mert nem kaptátok meg a tantételt, és azok, akik [...] prédikálásban fognak munkálkodni [...]. És belerohantok [...] a mélységbe küldi őket [...] naponta

megölik őket, azért mert feltámadhatnak a halálból.

„Áldottak vagytok ti, akik előzetes tudással rendelkeztek az akadályokról és akik megfutamodtok az idegen dolgoktól.”

„Áldottak vagytok ti, akiket becsmérelnék és nem becsülnék meg a szeretetért, amit az Uruk tanúsít irántuk.”

„Áldottak vagytok ti, akik sírtok és elnyomnak benneteket azok, akiknek nincs reményük, mert meg fogtok szabadulni minden kötöttségtől.”

„Figyeljete és imádkozzatek, hogy ne ragadjatek bele a húsba, hanem inkább szabaduljatek ki e keserű élet megkötöttségeiből. És amikor imádkoztatek, nyugalmat találtatek, mivel magatatek mögött hagyjatek a szenvedést és a megaláztatást. Amikor megszabadultatek a szenvedéstől és a test vágyaitól, nyugalmat kaptatek a Jóságostól, és a királlyal fogtatek uralkodni, csatlakoztatek hozzá és ő veletek lesz, most és mindörökkön örökké, Amen.”

[Fordította: Aranyi László](#)

[Vissza a nyitólapra](#)